Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Ottende Afdeling)

20. maj 2021*

»Præjudiciel forelæggelse – social sikring – fastsættelse af den lovgivning, der finder anvendelse – forordning (EØF) nr. 1408/71 – artikel 13, stk. 2, litra a) – artikel 14, stk. 2 – person, der normalt har lønnet beskæftigelse på to eller flere medlemsstaters område – en enkelt arbejdskontrakt – arbejdsgiver med hjemsted i arbejdstagerens bopælsmedlemsstat – lønnet beskæftigelse, der alene udøves i andre medlemsstater – arbejde udført i forskellige medlemsstater i flere på hinanden følgende perioder – betingelser«

I sag C-879/19,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Sąd Najwyższy (øverste domstol, Polen) ved afgørelse af 19. september 2019, indgået til Domstolen den 2. december 2019, i sagen

FORMAT Urządzenia i Montaże Przemysłowe

mod

Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Warszawie,

procesdeltager:

UA,

har

DOMSTOLEN (Ottende Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, N. Wahl, og dommerne F. Biltgen (refererende dommer) og L.S. Rossi,

generaladvokat: E. Tanchev,

justitssekretær: A. Calot Escobar,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

efter at der er afgivet indlæg af:

– FORMAT Urządzenia i Montaże Przemysłowe ved adwokat W. Barański,

– Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Warszawie ved radca prawny M. Drewnowski,

* Processprog: polsk.

– den polske regering ved B. Majczyna, som befuldmægtiget,

– den belgiske regering ved L. Van den Broeck og S. Baeyens, som befuldmægtigede,

– Europa-Kommissionen ved D. Martin og A. Szmytkowska, som befuldmægtigede,

og idet Domstolen efter at have hørt generaladvokaten har besluttet, at sagen skal pådømmes uden forslag til afgørelse,

afsagt følgende

Dom

1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 14, stk. 2, litra b), i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet, som ændret og ajourført ved Rådets forordning (EF) nr. 118/97 af 2. december 1996 (EFT 1997, L 28, s. 1), som ændret ved Rådets forordning (EF) nr. 1606/98 af 29. juni 1998 (EFT 1998, L 209, s. 1) (herefter »forordning nr. 1408/71«).

2 Anmodningen er blevet indgivet i forbindelse med en tvist mellem selskabet FORMAT Urządzenia i Montaże Przemysłowe (herefter »Format«) og Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Warszawie (socialforsikringsinstitutionen, kontor I i Warszawa, Polen) om, hvilken lovgivning der med hensyn til social sikring finder anvendelse på UA, der er ansat i Format (herefter »den berørte arbejdstager«).

Retsforskrifter

3 Ifølge sjette betragtning til forordning nr. 1408/71 skal koordinationsreglerne gøre det muligt for arbejdstagere, der flytter inden for Unionen, samt deres ydelsesberettigede pårørende at bevare de rettigheder og fordele, de har erhvervet, eller som er under optjening.

4 Det fremgår af ottende betragtning til denne forordning, at bestemmelserne heri har til formål at sikre, at de berørte i princippet er omfattet af den sociale sikringsordning i en enkelt medlemsstat, således at samtidig anvendelse af flere lovgivninger og de vanskeligheder, som kan opstå som følge heraf, undgås.

5 Denne forordnings artikel 1, litra h), bestemmer, at i denne forordning betyder udtrykket »bopæl« sædvanligt opholdssted.

6 I samme forordnings afsnit II med overskriften »Bestemmelse af, hvilken lovgivning der skal anvendes« bestemmer artikel 13 med overskriften »Almindelige regler« følgende:

»1. Med forbehold af artikel 14c og 14f er [de] personer, der er omfattet af denne forordning, alene undergivet lovgivningen i én medlemsstat. Spørgsmålet om, hvilken lovgivning der skal anvendes, afgøres efter bestemmelserne i dette afsnit.

2. Med forbehold af artikel 14 til 17:

a) er en person, der har lønnet beskæftigelse på en medlemsstats område, omfattet af denne stats lovgivning, selv om han er bosat på en anden medlemsstats område, eller den virksomhed eller arbejdsgiver, der beskæftiger ham, har sit hjemsted eller sin bopæl på en anden medlemsstats område.

[…]«

7 I samme afsnit bestemmer artikel 14 i forordning nr. 1408/71 med overskriften »Særlige regler, der finder anvendelse på personer, bortset fra søfolk, som har lønnet beskæftigelse« følgende:

»Reglen i artikel 13, stk. 2, litra a), finder anvendelse under iagttagelse af følgende undtagelser og særregler:

1) a) en person, der på en medlemsstats område har lønnet beskæftigelse for en virksomhed, hvortil han normalt er knyttet, og som af denne virksomhed udsendes til en anden medlemsstats område for dér at udføre et arbejde for denne virksomheds regning, er fortsat omfattet af lovgivningen i den førstnævnte medlemsstat, forudsat at varigheden af dette arbejde ikke påregnes at overstige ét år, og at han ikke udsendes for at afløse en anden person, hvis udstationeringsperiode er udløbet

[…]

2) For en person, der normalt har lønnet beskæftigelse på to eller flere medlemsstaters område, afgøres spørgsmålet om, hvilken lovgivning han er omfattet af, efter følgende regler:
   a) en person, der hører til det kørende, sejlende eller flyvende personel i en virksomhed, som for andres eller for egen regning foretager international befordring af passagerer eller gods ad jernbane, landevej, luftvejen eller i indenrigs skibsfart, og som har sit hjemsted på en medlemsstats område, er omfattet af sidstnævnte stats lovgivning […].

   […]
   b) andre personer end de under litra a) omhandlede er omfattet:
      i) af lovgivningen i den medlemsstat, på hvis område den pågældende er bosat, såfremt han udfører en del af sit arbejde på dette område, eller såfremt han er beskæftiget i flere virksomheder eller hos flere arbejdsgivere, der har deres hjemsted eller bopæl på forskellige medlemsstaters område
      ii) af lovgivningen i den medlemsstat, på hvis område den virksomhed eller arbejdsgiver, som beskæftiger den pågældende, har sit hjemsted eller sin bopæl, såfremt han ikke er bosat i en af de medlemsstater, hvor han udfører sit arbejde.

[…]«

8 I henhold til artikel 12a i Rådets forordning (EØF) nr. 574/72 af 21. marts 1972 om regler til gennemførelse af forordning nr. 1408/71 (EFT 1972, L 74, s. 1), som ændret og ajourført ved Rådets forordning (EF) nr. 118/97 af 2. december 1996 (EFT 1997, L 28, s. 1), som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 647/2005 af 13. april 2005 (EUT 2005, L 117, s. 1), skal myndighederne i den kompetente medlemsstat som omhandlet i forordning nr. 1408/71 jf. denne forordnings artikel 14, stk. 2, litra b), udstede en attest til den person, der normalt har lønnet beskæftigelse på to eller flere medlemsstaters område, hvori det bekræftes, at vedkommende er omfattet af lovgivningen i denne kompetente medlemsstat.

9 Denne attest, der udfærdiges på den blanket, der findes i afgørelse nr. 202 af 17. marts 2005 truffet af De Europæiske Fællesskabers administrative Kommission for vandrende arbejdstageres sociale sikring om de blanketter, der skal benyttes ved anvendelsen af Rådets forordning nr. 1408/71 og nr. 574/72 (E 001, E 101, E 102, E 103, E 104, E 106, E 107, E 108, E 109, E 112, E 115, E 116, E 117, E 118, E 120, E 121, E 123, E 124, E 125, E 126 og E 127) (EUT 2006, L 77, s. 1), benævnes almindeligvis »blanket E 101« eller »E 101-attest«.

Tvisten i hovedsagen og det præjudicielle spørgsmål

10 Den berørte arbejdstager, som er polsk statsborger med bopæl i Polen, arbejdede for Format, der har hjemsted i Polen, i henhold til en tidsbegrænset ansættelseskontrakt i perioden fra den 20. oktober 2006 til den 31. december 2009. I denne periode arbejdede han i Frankrig fra den 23. oktober 2006 og i Det Forenede Kongerige fra den 5. november 2007 frem til den 6. januar 2008 og derefter på ny i Frankrig fra den 7. januar 2008.

11 Ved afgørelse af 13. februar 2008, der blev truffet i henhold til artikel 14, stk. 1, litra a), og artikel 14, stk. 2, litra b), i forordning nr. 1408/71, afslog socialforsikringsinstitutionen, kontor I i Warszawa, at udstede en E 101-attest til den berørte arbejdstager, hvori det bekræftes, at sidstnævnte fra den 23. december 2007 til den 31. december 2009 var omfattet af den polske sociale sikringsordning som følge af det arbejde, han havde udført for Format.

12 Format og den berørte arbejdstager anlagde sag til prøvelse af denne afgørelse ved Sąd Okręgowy w Warszawie (den regionale domstol i Warszawa, Polen), som ikke gav dem medhold. Denne domstol fastslog, at eftersom den berørte arbejdstager i flere på hinanden følgende måneder havde arbejdet for Format på disse to medlemsstaters område, var vedkommende ikke omfattet af anvendelsesområdet for artikel 14, stk. 2, litra b), i forordning nr. 1408/71, men af anvendelsesområdet for denne forordnings artikel 13, stk. 2, litra a).

13 Format iværksatte appel til prøvelse af den nævnte retsinstans' afgørelse ved Sąd Apelacyjny w Warszawie (appeldomstolen i Warszawa, Polen), hvilken appel blev afvist ved afgørelse af 23. januar 2018.

14 Denne retsinstans bemærkede, at det fremgår af dom af 4. oktober 2012, Format Urządzenia i Montaże Przemysłowe (C-115/11, EU:C:2012:606), at begrebet »person, der normalt har lønnet beskæftigelse på to eller flere medlemsstaters område« som omhandlet i artikel 14, stk. 2, litra b), nr. ii), i forordning nr. 1408/71 ikke omfatter de situationer, hvor udøvelsen af lønnet beskæftigelse på en enkelt medlemsstats område udgør den normale ordning for den berørte arbejdstager. Nævnte retsinstans fastslog, at henset til den omstændighed, at det arbejde, som i hver medlemsstat blev udført af den berørte arbejdstager, varede flere måneder, arten af hans arbejde, nemlig byggearbejde, og Formats virksomhedsprofil, nemlig udførelse af byggearbejde i flere medlemsstater, udførte denne arbejdstager faktisk et normalt arbejde på én medlemsstats område, og vedkommende var derfor omfattet af anvendelsesområdet for nævnte forordnings artikel 13, stk. 2, litra a).

15 Format har iværksat en kassationsanke til prøvelse af denne afgørelse ved den forelæggende ret.

16 Denne retsinstans er af den opfattelse, at dom af 4. oktober 2012, Format Urządzenia i Montaże Przemysłowe (C-115/11, EU:C:2012:606) – som vedrørte en sag, der også omhandlede Format, og som drejede sig om forhold, der fandt sted under den i hovedsagen omhandlede periode – ikke fjerner den tvivl om fortolkningen af artikel 14, stk. 2, i forordning nr. 1408/71, som den foreliggende sag har rejst. I denne dom fastslog Domstolen ganske vist, at denne bestemmelse skal fortolkes således, at en person, der inden for rammerne af flere på hinanden følgende arbejdskontrakter, hvori stedet for arbejdets udførelse præciseres som værende flere medlemsstaters område, rent faktisk under varigheden af hver og en af disse kontrakter kun arbejder på én af disse medlemsstaters område ad gangen, ikke er omfattet af begrebet »person, der normalt har lønnet beskæftigelse på to eller flere medlemsstaters område« som omhandlet i denne bestemmelse. De faktiske omstændigheder i den sag, der gav anledning til denne dom, dvs. at den omhandlede arbejdstager på grundlag af flere på hinanden følgende arbejdskontrakter havde arbejdet i flere medlemsstater og under varigheden af hver og en af disse kontrakter udelukkende havde haft lønnet beskæftigelse på en af disse medlemsstaters område, adskiller sig imidlertid fra dem, der er genstand for hovedsagen, for så vidt som den berørte arbejdstager i henhold til en enkelt arbejdskontrakt har udøvet lønnet beskæftigelse i to på hinanden følgende perioder i to forskellige medlemsstater.

17 Det fremgår desuden af dom af 12. juli 1973, Hakenberg (13/73, EU:C:1973:92, præmis 19), at begrebet »person, der normalt har lønnet beskæftigelse« som omhandlet i artikel 14, stk. 2, i forordning nr. 1408/71 vedrører personer, der sammenhængende og kontinuerligt udøver en beskæftigelse enten samtidigt eller i på hinanden følgende perioder på flere forskellige medlemsstaters områder, hvorimod begrebet ikke omfatter en person, som i medfør af en arbejdskontrakt inden for et bestemt tidsrum udøver beskæftigelse i en medlemsstat og derefter det næste år på grundlag af en anden arbejdskontrakt arbejder i en anden medlemsstat.

18 Den forelæggende ret har oplyst, at henset til, at den har fortolket dette begreb forskelligt i to sager, som har været indbragt for den, finder den det nødvendigt at forelægge Domstolen et præjudicielt spørgsmål for at fjerne tvivlen i denne henseende.

19 På denne baggrund har Sąd Najwyższy (øverste domstol, Polen) besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»Skal begrebet en person, der normalt har lønnet beskæftigelse på to eller flere medlemsstaters område som omhandlet i artikel 14, stk. 2, første punktum, i [forordning nr. 1408/71] fortolkes således, at det også omfatter en person, der inden for den periode og de rammer, som er dækket af en og samme arbejdskontrakt indgået med en enkelt arbejdsgiver, udfører arbejde på mindst to medlemsstaters områder, som ikke udføres samtidigt eller parallelt, men under umiddelbart på hinanden følgende perioder af flere måneders varighed?«

Om det præjudicielle spørgsmål

20 Med sit spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 14, stk. 2, i forordning nr. 1408/71 skal fortolkes således, at bestemmelsen finder anvendelse på en person, der – inden for rammerne af en enkelt arbejdskontrakt, der er indgået med en enkelt arbejdsgiver om udøvelse af erhvervsmæssig beskæftigelse i flere medlemsstater – i flere på hinanden følgende måneder udelukkende arbejder på hver af disse medlemsstaters område.

21 Det skal i denne forbindelse bemærkes, at for at være omfattet af artikel 14, stk. 2, i forordning nr. 1408/71 skal en person normalt have lønnet beskæftigelse på to eller flere medlemsstaters område (dom af 4.10.2012, Format Urządzenia i Montaże Przemysłowe, C-115/11, EU:C:2012:606, præmis 39).

22 Det følger af Domstolens praksis, at med henblik på at vurdere, om en person skal anses for normalt at udøve en lønnet beskæftigelse på to eller flere medlemsstaters område, eller om der modsat er tale om opdelt punktuelt arbejde på flere medlemsstaters områder, skal der især tages hensyn til varigheden af beskæftigelsesperioderne og til beskæftigelsens art som defineret i den kontraktmæssige dokumentation og i givet fald til det arbejde, der reelt er udført, dvs. navnlig den måde, hvorpå arbejdskontrakterne mellem den berørte arbejdsgiver og arbejdstager i praksis er blevet opfyldt, omstændighederne ved kontrakternes indgåelse og mere generelt kendetegnene og de nærmere detaljer ved den aktivitet, der udøves af den berørte virksomhed (dom af 13.9.2017, X, C-570/15, EU:C:2017:674, præmis 21 og den deri nævnte retspraksis).

23 I den foreliggende sag er det i forelæggelsesafgørelsen ikke præciseret, hvad der er angivet i den arbejdskontrakt, der er indgået mellem den berørte arbejdstager og Format, bl.a. hvad angår opfyldelsesstedet for det arbejde, som den berørte arbejdstager har udført, og varigheden af dette arbejde.

24 Det fremgår imidlertid af de sagsakter, der er fremlagt for Domstolen, at den berørte arbejdstager inden for rammerne af den arbejdskontrakt, der var indgået mellem Format og nævnte arbejdstager, i perioden fra den 20. oktober 2006 til den 31. december 2009 havde arbejdet i Frankrig fra den 23. oktober 2006 og derefter i Det Forenede Kongerige fra den 5. november 2007 til den 6. januar 2008 og på ny i Frankrig fra den 7. januar 2008.

25 Hvis dette faktisk er tilfældet, hvilket det påhviler den forelæggende ret at efterprøve, må det lægges til grund, at den berørte arbejdstager har haft lønnet beskæftigelse successivt i to medlemsstater, men at varigheden af den uafbrudte beskæftigelse i den første medlemsstat var på henholdsvis ca. 13 måneder og næsten 2 år med en mellemliggende periode på ca. 2 måneder i den anden medlemsstat. Det må således lægges til grund, at den berørte arbejdstager i henhold til sin arbejdskontrakt, der var indgået for perioden fra den 20. oktober 2006 til den 31. december 2009, havde næsten hele sin lønnede beskæftigelse på en enkelt medlemsstats område.

26 Der opstilles ganske vist ingen tidsmæssige begrænsninger i artikel 14, stk. 2, i forordning nr. 1408/71 hvad angår de eventuelle på hinanden følgende perioder med beskæftigelse udført på mere end én medlemsstats område.

27 Det følger imidlertid af Domstolens praksis, at såfremt udøvelsen af lønnet beskæftigelse på en enkelt medlemsstats område udgør den normale ordning for den berørte person, kan denne ikke være omfattet af anvendelsesområdet for artikel 14, stk. 2, i forordning nr. 1408/71 (jf. i denne retning dom af 4.10.2012, Format Urządzenia i Montaże Przemysłowe, C-115/11, EU:C:2012:606, præmis 40).

28 Det kan derfor ikke antages, at en person, som udøver lønnet beskæftigelse under omstændigheder som de i hovedsagen omhandlede, der er beskrevet i denne doms præmis 24 og 25, er omfattet af begrebet »person, der normalt har lønnet beskæftigelse på to eller flere medlemsstaters område« som omhandlet i artikel 14, stk. 2, i forordning nr. 1408/71.

29 En sådan fortolkning ville nemlig have til virkning at udvide anvendelsesområdet for denne bestemmelse til situationer, hvor den periode, hvorunder den pågældende person udøver lønnet beskæftigelse på en enkelt medlemsstats område, i realiteten er så lang, at denne beskæftigelse skal anses for den pågældende persons normale beskæftigelse.

30 Det skal endvidere fremhæves, at bestemmelserne i afsnit II i forordning nr. 1408/71, hvori denne forordnings artikel 14 indgår, ifølge fast retspraksis udgør et fuldstændigt og ensartet system af lovkonfliktregler, hvis formål er, at arbejdstagere, der flytter inden for Den Europæiske Union, skal være omfattet af den sociale sikringsordning i en enkelt medlemsstat, således at overlapninger mellem gældende nationale ordninger og de vanskeligheder, som dette kan give anledning til, undgås (jf. i denne retning dom af 16.2.1995, Calle Grenzshop Andresen, C-425/93, EU:C:1995:37, præmis 9, af 13.9.2017, X, C-570/15, EU:C:2017:674, præmis 14, og af 8.5.2019, Inspecteur van de Belastingdienst, C-631/17, EU:C:2019:381, præmis 33).

31 Med dette formål for øje opstilles i artikel 13, stk. 2, litra a), i forordning nr. 1408/71 princippet om, at en arbejdstager med hensyn til social sikring er omfattet af den medlemsstats lovgivning, på hvis område den pågældende er beskæftiget (jf. i denne retning dom af 13.9.2017, X, C-570/15, EU:C:2017:674, præmis 15 og den deri nævnte retspraksis).

32 Dette princip gælder imidlertid »[m]ed forbehold af artikel 14 til 17« i forordning nr. 1408/71. I visse særlige situationer kan man nemlig risikere, at den blotte anvendelse af den generelle regel i denne forordnings artikel 13, stk. 2, litra a), ikke vil forhindre, men derimod skabe administrative forviklinger såvel for arbejdstageren som for arbejdsgiveren og de sociale sikringsinstitutioner, hvilket vil kunne hindre udøvelsen af retten til fri bevægelighed for de personer, der er omfattet af nævnte forordning (dom af 4.10.2012, Format Urządzenia i Montaże Przemysłowe, C-115/11, EU:C:2012:606, præmis 31 og den deri nævnte retspraksis).

33 Artikel 14, stk. 2, i forordning nr. 1408/71 og artikel 14, stk. 1, litra a), udgør således en undtagelse fra det almindelige princip, der er fastsat i denne forordnings artikel 13, stk. 2, litra a). Denne forordnings artikel 14, stk. 2, skal dermed fortolkes strengt (jf. i denne retning dom af 16.1.2007, Perez Naranjo, C-265/05, EU:C:2007:26, præmis 29).

34 Der skal imidlertid tages hensyn til, at EU-lovgiver hvad angår undtagelsen i artikel 14, stk. 1, litra a), i forordning nr. 1408/71 tilsyneladende har været af den opfattelse, at udsendelsen af en arbejdstager til en anden medlemsstat af en maximal varighed på op til 12 måneder begrunder en undtagelse til reglen om beskæftigelsesstaten i denne forordnings artikel 13, stk. 2, litra a) (jf. i denne retning generaladvokat Mazáks forslag til afgørelse Format Urządzenia i Montaże Przemysłowe, C-115/11, EU:C:2012:267, punkt 55)

35 Det følger heraf, at for at sikre en sammenhængende fortolkning af bestemmelserne i artikel 14, stk. 1, litra a), og artikel 14, stk. 2, i forordning nr. 1408/71 skal en person, der i flere på hinanden følgende arbejdsperioder udøver lønnet beskæftigelse i forskellige medlemsstater, anses for normalt at have lønnet beskæftigelse på to eller flere medlemsstaters område som omhandlet i artikel 14, stk. 2, i forordning nr. 1408/71, for så vidt som varigheden af de uafbrudte arbejdsperioder, der er tilbagelagt i hver af disse medlemsstater, ikke overstiger 12 måneder. Alene med en sådan fortolkning er det muligt at undgå en omgåelse af det princip, der er fastsat i denne forordnings artikel 13, stk. 2, litra a).

36 Med forbehold for den nationale rets efterprøvelse må det således fastslås, at artikel 14, stk. 2, litra b), i forordning nr. 1408/71 ikke finder anvendelse på en situation som den i hovedsagen omhandlede.

37 Det skal tilføjes, at en sådan situation heller ikke er omfattet af artikel 14, stk. 1, litra a), i forordning nr. 1408/71. Det er nemlig kun en virksomhed, der normalt driver virksomhed af betydeligt omfang i den medlemsstat, hvor den har hjemsted, der kan være omfattet af den fordelagtige ordning i henhold til undtagelsen i denne bestemmelse (dom af 10.2.2000, FTS, C-202/97, EU:C:2000:75, præmis 40). I den foreliggende sag fremgår det imidlertid ikke af forelæggelsesafgørelsen, om Format i perioden fra den 20. oktober 2006 til den 31. december 2009 normalt drev virksomhed i betydeligt omfang i Polen, som er den medlemsstat, hvor Format er etableret. Det følger desuden af dom af 4. oktober 2012, Format Urządzenia i Montaże Przemysłowe (C-115/11, EU:C:2012:606, præmis 32) – som vedrørte en sag, der ligeledes omhandlede Format, og som drejede sig om forhold, der havde fundet sted i samme periode som den i hovedsagen omhandlede – at dette selskab normalt ikke drev virksomhed af betydeligt omfang i Polen. Umiddelbart forekommer denne betingelse ikke at være opfyldt i den foreliggende sag, hvilket det imidlertid påhviler den forelæggende ret at undersøge.

38 En sådan situation kan derimod være omfattet af det princip, der er fastsat i artikel 13, stk. 2, litra a), i forordning nr. 1408/71.

39 Henset til det ovenstående skal det forelagte spørgsmål besvares med, at artikel 14, stk. 2, i forordning nr. 1408/71 skal fortolkes således, at bestemmelsen ikke finder anvendelse på en person, der – inden for rammerne af en enkelt arbejdskontrakt, der er indgået med en enkelt arbejdsgiver om udøvelse af erhvervsmæssig beskæftigelse i flere medlemsstater – i flere på hinanden følgende måneder udelukkende arbejder på hver af disse medlemsstaters område, når varigheden af de uafbrudte arbejdsperioder, der er tilbagelagt af denne person i hver af disse medlemsstater, overstiger 12 måneder, hvilket det tilkommer den forelæggende ret at efterprøve.

Sagsomkostninger

40 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i de sager, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne. Bortset fra de nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Ottende Afdeling) for ret:

Artikel 14, stk. 2, i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet, som ændret og ajourført ved Rådets forordning (EF) nr. 118/97 af 2. december 1996, som ændret ved Rådets forordning (EF) nr. 1606/98 af 29. juni 1998, skal fortolkes således, at bestemmelsen ikke finder anvendelse på en person, der – inden for rammerne af en enkelt arbejdskontrakt, der er indgået med en enkelt arbejdsgiver om udøvelse af erhvervsmæssig beskæftigelse i flere medlemsstater – i flere på hinanden følgende måneder udelukkende arbejder på hver af disse medlemsstaters område, når varigheden af de uafbrudte arbejdsperioder, der er tilbagelagt af denne person i hver af disse medlemsstater, overstiger 12 måneder, hvilket det tilkommer den forelæggende ret at efterprøve.

Underskrifter